

לא כמו בסרט

סקר שנערך לאחרונה לבחינת מעמדו של שירות בתי הסוהר והתגובות שמקבלים קציני ההסברה מהמבקרים בבתי הכלא, מעלים כי חל שינוי משמעותי חיובי ועקבי בדימוי הארגון בשנים האחרונות ■ החיים בכלא - לא מה שחשבתם ■ גרסת שב"ס...

מאת: דנה בהר

כלאי שחר רימונד

לפני כמה חודשים, בתום הרצאה בפני סוהרים, ביקשה המרצה, נציגת שב"ס, לשאול שאלה בנושא תחפושות וחג הפורים. המשתתפים הרימו גבה, הנושא נשמע תמוה. כמה ילדים אתם מכירים, שאלה המרצה, שמתחפשים לסוהרים? אנחנו רגילים, אמרה להם, שילדים רוצים להתחפש לחיילים ולשוטרים. הרבה מאד ילדים מתחפשים אפילו לאסירים... אבל לסוהרים?...

מאחורי הסיפור הקטן הזה מסתתר עניין גדול הרבה יותר. מדובר בתופעה כלל עולמית, שאינה ייחודית דווקא לשירות בתי הסוהר בישראל. כל ארגוני הכליאה - בהם ארגון הכליאה הקנדי שנחשב למתקדם בעולם - סובלים ממנה. הציבור אינו מודע לפעילות החשובה והמאומצת שעושים אנשי שירות בתי הסוהר, באשר הם, מאחורי החומות. היות שחסר מידע בסיסי על הארגון ופועלו, העמדה והדעה על הארגון נוצרים על רקע דימוי כזה או אחר - מה שיוצר, לעתים קרובות, חוסר הזדהות ואהדה מצד אזרחים. למעשה, בכל הנוגע לבתי הכלא, דעת הקהל ניזונה מסרטים. אלה מחזקים בדרך כלל את הסטריאוטיפ ההוליוודי, שאין לו דבר עם המציאות, לפיו האסירים הם הטובים, והסוהרים - על תקן האכזריים והרעים. אותו דימוי, מנותק ממה שקורה בשטח, תקף גם בקשר לתפיסת הציבור את מראה הכלא וההתנהלות בתוכו. היום, אפשר לומר בסיפוק, התופעה בארץ, הולכת ומשתנה. מדובר אמנם בתהליך איטי, שעתידי להימשך עוד תקופה ארוכה, אבל נדמה שלא ירחק היום בו אפשר יהיה לראות בחג הפורים, בין גיבורי-על, חיילים ושוטרים, גם ילדים סוהרים'.

שינוי תדמיתי חיובי

באוגוסט 2009 נערך סקר מטעם לשכת הפרסום הממשלתית, לבחינת מעמד שירות בתי הסוהר. הסקר נערך בקרב מדגם בן 500 נשאלים, עם ייצוג למגזרים ולמיעוטים, ביחס ההולם את שיעורם באוכלוסייה הכללית.

מהסקר עלו נתונים מרתקים, בכל הנוגע למעמד שב"ס בציבור, בחינת הביצועים של שב"ס ובחינת

המודעות של אנשים בציבור לתכניות הטיפול והשיקום של אסירים בכלא. כך, למשל, עולה שהמודעות לפעילות שירות בתי הסוהר העלתה באופן משמעותי את תפיסתו החיובית בקרב הציבור. בכל הנוגע לתפיסת שב"ס בהשוואה לגופים אחרים, הרי שבמגזר היהודי, התפיסה של הארגון חיובית יותר משל זו של המשטרה. בעוד שבשבע השנים האחרונות, מאז דצמבר 2003, חלה ירידה בהערכה החיובית שהציבור רוחש למשטרת ישראל, הרי בכל הנוגע לשב"ס - צוינה יציבות. התפיסה החיובית גדולה עוד יותר בקרב צעירים יהודים עד גיל 40, מאשר בקרב בני 50 ומעלה - נתון שמצביע גם הוא על השינוי ההולך ומתרחם בדימוי הארגון.

השינוי התדמיתי החיובי של שב"ס נזקף לזכות השינוי הארגוני המקיף, שנעשה בעקבות הפיכת הארגון לארגון כליאה לאומי. השינוי, כאמור, הוא תהליך ארוך והדרגתי, המושתת על מספר גורמים, כמו: גיוס כוח אדם איכותי, שימוש מושכל באמצעי התקשורת וחשיפת הפעילות הנעשית מאחורי החומות לקהלי מטרה ממוקדים.

את ההערכה החיובית לשב"ס יש לזקוף, בין השאר, גם לסיורים שמקיימים קציני ההסברה בארגון לקבוצות אזרחים בתוך בתי הסוהר. כ-15 אלף אזרחים מבקרים בבתי הכלא מדי שנה. מטרת הביקורים היא לחשוף את העשייה הארגונית המתקיימת בין כותלי הכלא ואת מורכבות עבודת הסגל והסוהרים בהתמודדות היומיומית עם אוכלוסיית האסירים. המבקרים הם אנשים שאין ביניהם לבין האסירים או אנשי שב"ס קשר או קירבה, למעט ממשקים מקצועיים כמו עובדים סוציאליים, אנשי הקהילה המשפטית או אנשי אקדמיה וממשל.

בעצם קיום הביקורים האלה, נוצרת הזדמנות לשקף בעבור המבקרים מעט מן העשייה החשובה והמקצועית המתבצעת בין החומות, המבטאת את חזון הארגון. בכך הופכים המבקרים ל"שגרירים" של שירות בתי הסוהר, ומהווים גשר בין הציבור הרחב לארגון. באמצעות הביקורים מנסה שב"ס להשפיע על עמדות הציבור, ולנפץ תיוגים שליליים ודעות קדומות בכל הנוגע לטיפול באסירים ולנעשה בבתי הכלא. מערך קציני ההסברה, על

"אפשר להגיד שכל מי שנכנס לביקור בכלא - יוצא אחר. זה גם המשוב תמיד. אומרים לי: 'הרבה פעמים עברתי ליד החומות ולא תיארתי לי מה באמת קורה בכלא'"

פועלו, הופך להיות, הלכה למעשה, 'חלון הראווה' של הארגון.

ניפוץ מיתוסים

"יש פער גדול מאוד בין מה שהציבור חושב לבין מה שקורה בבתי הסוהר בפועל", מסביר רב כלאי אברהם שגב, מפקד אגף וקצין הסברה בכלא 'אוהלי קידר'. "הדימוי של שב"ס בציבור ניוון בדרך כלל מסרטים ומאירועים שליליים. הביקורים חושפים את העשייה האמיתית: חינוך, טיפול, יחס לאסיר, תנאי מחיה. זאת הזדמנות נדירה מבחינתנו להביא את בשורת שירות בתי הסוהר לציבור. שוב ושוב אני שומע מהמבקרים את אותו משפט: 'לא חשבנו שיש כל כך הרבה עשייה בבית סוהר', 'לא דמינו שככה זה נראה'".
כלאי שחר רימונד, קצינת משאבי אנוש וקצינת

"התדמית של שב"ס

בציבור ניזונה

בדרך כלל מסרטים

ומאירועים שליליים.

הביקורים חושפים את

העשייה האמיתית:

חינוך, טיפול, יחס

לאסיר ותנאי מחייה"

הסברה בכלא 'נווה תרצה': "אפשר להגיד שכל מי שנכנס לביקור בכלא - יוצא אחר. זה גם המשוב תמיד. אומרים לי: 'הרבה פעמים עברתי ליד החומות, ולא תיארתי לי מה באמת קורה בכלא'; או 'חשבתי שהסוהרים הם אנשים לא נחמדים שכל תפקידם מסתכם בלסגור ולפתוח דלתות'. אחרי הביקור, הם מבינים את העשייה ומתוודעים לאיכות האנשים שעובדים פה".

רס"ד אילנה בוכניק, קצינת הסברה וקצינת הכשרה מקצועית בכלא 'צלמון': "הביקור מנפץ מיתוסים לגבי מיהו סוהר, מיהו אסיר ומהו כלא. התגובות הן בנוסח: 'חשבנו כל מיני דברים על התנהגות הסוהרים כלפי האסירים, על איך נראה כלא, אבל התברר שטעינו'".
תני דוגמה למיתוס שנשבר.

מכתבים לסוהר

לפני מספר חודשים ביצע שירות בתי הסוהר ניסוי הסברתי, במסגרתו הרצתה סוהרת מסגל הארגון בפני ילדים בכיתה ג'. הסוהרת סיפרה לילדים על עבודת הסוהר ה'פשוט'. היא גם הראתה להם סרט, והקריאה להם מכתב שכתב סוהר. בין השאר כתב הסוהר לילדים:

"רציתי לשתף אתכם בעבודתי כסוהר בשירות בתי הסוהר. אני משרת בבית סוהר כסוהר ביטחון עשרים שנה. כשהתגייסתי לשב"ס הייתי סקרן מאוד ועניין אותי לדעת מה נעשה בתוך בית סוהר. בפעם הראשונה שהגעתי לבית סוהר הופתעתי מכל המצלמות, הגדרות, המגדלים, הדלתות הגדולות, אבל מהר מאוד התרגלתי. בכל בוקר כשאני מגיע, בודקים אותי ואת חפציי. אסור לי להכניס טלפון סלולארי ואוכל לכלא. בכל פעם שאני רוצה לעבוד, הדלת נפתחת רק לאחר שאני לוחץ על כפתור ומוזהים אותי במצלמה. אני דואג לשלומם של האסירים, דואג שיהיה להם מספיק אוכל, דואג שיצאו ללמוד או לעבוד בתוך בית הסוהר. חשוב לי שהם יעשו שינוי ויצאו ממעגל הפשע... אני רואה בעבודתי שליחות למען המדינה. אני דואג לביטחון אזרחי המדינה, בכך שאני שומר על האסירים שלא יברחו, ובכך שאני מנסה להשפיע עליהם שינהגו על פי החוק... העבודה שלי קשה ומורכבת. אני עובד שעות רבות... כל לילה אני מסייר באגף, מסתכל לתוך התאים, בודק שהאסירים נמצאים ומרגישים טוב... אני מאחל לכם הרבה הצלחה ומקווה שיום יבוא ובתי הסוהר יהיו ריקים".

בתגובה, בחרו ילדי הכיתה לכתוב מכתבים לסוהר. בין השאר הם כתבו לו: "העבודה שלך נורא מעניינת אותי והייתי רוצה לדעת עוד עליה. אני מודה לך שאתה שומר עלינו. יש לי שאלה אליך, איך אתה לא פוחד?..."

אחת הילדות כתבה לסוהר ש"העבודה שלך מאוד מסוכנת... איך כל הסוהרים מסתדרים". ילד נוסף כתב: "לסוהרים, תודה שאתם שומרים עלינו מהאנשים האלה". "אני מעריכה את העבודה שלך וגם את זה שאתה והסוהרים האחרים שומרים עלינו", כתבה ילדה נוספת. כל הילדים הביעו הערכה לעבודת הסוהרים ותהייה, כיצד הסוהר לא מפחד מהאתגרים איתם הוא צריך להתמודד. כולם הודו לסוהר על עבודתו הקשה ועל העובדה שהוא 'מגן עליהם'. אחד הילדים אף כתב: "הבנתי שהעבודה שלך מאוד קשה, אבל אני עדיין רוצה להיות סוהר כשאהיה גדול".

משתאים מהשקיפות ומהפתיחות בהן נוהג הארגון בשנים האחרונות ומהעובדה שבפועל, שערי הכלא פתוחים לציבור הרחב. בהמשך ניתנת סקירה על הכלא המסוים בו נעשה הביקור, המבקרים צופים בסרט על שב"ס ולאחר מכן מתחיל הסיור עצמו. זה כולל ביקור באגפים, אך גם מפגש עם כיתות הלימוד ומפעלי התעסוקה, שיחה עם אסירים וזמן לשאלות. בתי הכלא אמנם שונים במבנה שלהם - אין דין 'צלמון', למשל, על מאפייניו הייחודיים, כדין 'אילון' - אבל העיקרון, בכל הנוגע להתנהלות הביקור והתרשמות המבקרים, פחות או יותר דומה.

גם קציני ההסברה היחידתיים (ישנם כ-60 קציני הסברה בארגון כולו) באים מתחומים מגוונים. כולם נושאים בתפקיד ההסברתי נוסף על תפקידם

"יש הרבה דוגמאות. למשל, אנשים חושבים שאסור לאסירים להסתובב בשטח שמחוץ לתא שלהם. או סוהרים מתעסקים כל הזמן בנסיונות פגיעה של אסירים בסוהרים או באסירים אחרים. חושבים שבית סוהר הוא מקום של מלחמה מתמדת. בזמן הביקור הם פתאים מבינים שכשאתה מסתובב בכלא, אתה מרגיש בטוח, לא כמו שדמינת או כמו שהאגדות מספרות".

סקיפות ופתיחות

כל סיור של אזרחים בכלא מתחיל בסקירה כללית על שב"ס. בין המבקרים, קבוצות של תעשיינים, נציגי עולם האקדמיה, קבוצות מארגוני ביטחון אחרים כמו צבא ומשטרה וגם נציגים מבתי כלא מעבר לים, שבאים להתרשם וללמוד. כולם

רק בנושא הביטחון, ולא רק שומרים על האסירים שלא יברחו או יגרמו נזק, מסבירה אילנה בוכניק. "נכון, הביטחון הוא אולי במקום הראשון ואסור לזלזל בו, אבל הרי מתקיימת פעילות רבה גם בתחומי הטיפול והשיקום. אני יכולה להעיד שאנשים שומעים על היקף הפעילות שנעשית עם אסירים, והם בהחלט מופתעים".

"המסר הוא, קודם כל, ש'אנחנו שקופים'. שב"ס לא מסתיר כלום מאחורי החומות. החומה אולי גבוהה, אבל רק כדי למנוע בריחות, לא משום סיבה אחרת"

כלאי שחר רימונד: "אני נוהגת לומר למבקרים: 'נכון שיש מאסר עולם, אבל הוא לא באמת לעולם'. כל אסיר ואסירה משתחררים יום אחד, והם יכולים להיות השכנים של כל אחד מאתנו. המטרה שלנו, אני מדגישה בפניהם, היא שאם אדם ממילא יושב בכלא, או לפחות ננסה לעשות ממנו אדם יותר טוב."

דימוי הסוהר ודימוי האסיר

כשאתה חושב על שב"ס, נשאלו המשתתפים בסקר, מה הרבר הראשון שעולה לך בראש? השאלה הפשוטה, יחסית, גילתה שהיום, בניגוד אולי לעבר, עולות בקרב הנסקרים היהודים אסוציאציות המציגות את עבודת הסוהר כעבודה חשובה, קשה ומסוכנת. במגזר הערבי, לעומת זאת, בולטות אסוציאציות שקשורות דווקא לאסירים ולרצון להקל עליהם.

כ-40 אחוזים מקרב הנשאלים ראו בארגון חלק מכוונות הביטחון. שני המגזרים, יהודים וערבים, ראו בשב"ס גוף שנועד להגן על הציבור ונרשמה יציבות בכל הנוגע לתפיסה החיובית של הסוהרים כגוף שמצליח לאכוף סדר ומשמעת בבתי הכלא. לדעת הציבור, שני התפקידים המרכזיים של שב"ס הם הגנה על הציבור מפני הכלואים ומניעה של ביצוע עבירות נוספות מצד האסירים. בעוד שבמגזר היהודי, נשאלים רווקים ציינו בשיעורים גבוהים יותר כי תפקידו של שב"ס למנוע ביצוע

שמראים בקולנוע או בסדרות טלוויזיה. בעקבות הביקור הם מבינים שמדובר בהרבה יותר מזה. העולם מאחורי החומות הוא הרבה יותר מורכב."

הפתעה מהיקף הפעילות בכלא

כלאי משה יפרח, עוזר קב"ט, קצין הסברה בימ"ר תל אביב: "המסר הוא, קודם כל, ש'אנחנו שקופים'. שב"ס לא מסתיר כלום מאחורי החומות. החומה אולי גבוהה, אבל רק כדי למנוע בריחות, לא משום סיבה אחרת."

במסגרת הסיוור, נחשפים המבקרים לפעילות שב"ס: 50 מפעלים יצרניים בהם עובדים אסירים ומקבלים תגמול כספי, מלחמה בנגע הסמים, תכניות טיפול בתוך מתקני הכליאה ועוד. כל אלה מביאים להעלאת ההערכה לארגון באופן משמעותי. "המבקרים מבינים שבכלא לא עוסקים

הרשמי. יש בתוכם מפקדי אגפים, קציני חינוך, עובדים סוציאליים, אנשי מודיעין ועוד. חלק מהביקורים נעשה ביוזמת קציני ההסברה והשירות, ובאחרים משתתפים סתם אורחים סקרנים או סטודנטים ואנשי מקצוע שמבקשים ללמוד. כל קציני ההסברה מדברים על תחושת 'שליחות', ועל כך שהם מבקשים לחשוף את העשייה בכלא לאנשים הרלבנטיים לעבודת השירות. כך למשל הם מזמינים לביקור מאחורי החומות קבוצות של שופטים, עורכי דין, תובעים משטרתיים ואחרים. "כשהסיוור רק מתחיל, יש המון שאלות", מחייכת אילנה בוכניק. "לפעמים הן אפילו קצת מביכות או מגוחכות, משום שהן נובעות מבורות. שאלו אותי פעם, למשל: 'כשאת הולכת בכלא, את לא פוחדת שמישהו יחתוך אותך עם מכסה של קופסת שימורים?'... אנשים רואים הרבה סרטים, וזה מה

רס"ר אילנה בוכניק: "הביקור מנפץ מיתוסים לגבי מיהו סוהר, מיהו אסיר ומהו כלא"

פשעים נוספים בעתיד, הרי שבעלי משפחות דיברו על כך שתפקיד הארגון הוא 'הענשה'. אם במגזר הערבי בולטת החשיבות של ההענשה ומניעת פשעים נוספים, הרי בקרב יהודים בולטת חשיבות השיקום וההרתעה. כמו כן, הציבור מודע לפעילות שב"ס כמאפשרת לאסירים ללמוד ולרכוש מקצוע לעתיד, ובמגזר היהודי קיימת מודעות גבוהה לתכניות שיקום, בעיקר לאלה המציעות תעסוקה לאסירים, גמילה מסמים ושילוב של האסיר בחיים בקהילה אחרי שחרורו. באופן עקרוני, הציבור סבור שעל שירות בתי הסוהר להשקיע מאמצים דומים גם בשיקום וגם בשמירה על אסירים. כלומר, להשקיע באותו אופן הן בהיבט הטיפול והן בהטחוני, כשמדובר באסירים הפליליים.

עם זאת, הנשאלים לא נקטו עמדה ביחס לתכנית שיקום מועדפת לאסירים. כל התכניות (גמילה מסמים, שיקום עבריני מין, שיקום נוער ועוד), נתפסו בעיניהם כבעלות חשיבות זהה. חשוב לציין, עם זאת, כי הציבור היהודי רואה חשיבות גדולה יותר לשיקום הנוער, ואילו במגזר הערבי ישנה עדיפות לתכניות גמילה.

כלאי משה יפרח

מציינת בוכניק. "בקבוצות יש אנשים מהמגזר היהודי והערבי, והסטריאוטיפים זהים בשני המקרים. אני לא הרגשתי שהאורחים הערבים מזוהים יותר עם הרצון להקל על האסיר ופחות מזוהים עם עבודת הסוהר".

בשב"ס יש, מובן מאליו, רגישות גבוהה בכל הנוגע לאסירים בטחוניים. לאגפים אלה כמעט ולא מביאים מבקרים, מטעמי ביטחון בעיקר. "אנחנו אמנם לא חושפים כמעט את משתפי הסיוורם לאגפים הבטחוניים", מדגיש שגב מ'אוהלי קידר, "אבל אין לנו מה להסתיר. אנחנו עונים על כל שאלה, גם לגבי הבטחוניים".

הצעירים מתלהבים יותר

המידע אודות שב"ס הגיע למשתתפים בסקר בעיקר דרך כלי התקשורת, האלקטרונית והכתובה. הכרות אמיתית עם הנעשה מאחורי החומות, על בסיס מקצועי או אקדמי, צוינה רק בקרב מיעוט של הנשאלים. התקשורת נתפסת ככל המקרים כשלילית, יותר מאשר חיובית, כשהיא באה לסקר את שירות בתי הסוהר. "אחרי שהמבקרים רואים את מה שקורה בכלא, ברור להם שמה שרואים בחוץ לא דומה למציאות", אומרת בוכניק. "בשטח, מספר הקבוצות שמבקשות לבקר רק הולך ועולה. הביקוש לסיוורם הרבה יותר גדול מבעבר. אנשים רוצים ללמוד על הנעשה מקרוב, לא דרך סרטים וסדרות טלוויזיה".

יש הבדל בתגובות המבקרים הצעירים לעומת המבוגרים?

שחר, מ'נווה תרצה: "ההבדל הגדול הוא בהתעניינות. הצעירים הרבה יותר נלהבים, מחפשים אקשן. המבוגרים מסתכלים על הכול יותר בכובד ראש".

שגב: "קיבלנו לא מזמן סיור של בית ספר תיכון מיוחד, שקולט נוער על גבול הפשע ממש. הם באו לביקור בכלא 'אוהלי קידר', והפגשנו אותם עם אסיר עולם. הוא ישב וסיפר להם מה הוא מבין היום, שלא הבין כשהיה בגילם. המפגש השפיע על הנערים האלה בצורה בלתי הגילה. זה חלק מהיכולת שלנו להשפיע ולשנות, מעבר לעבודה השוטפת".

ומה יהיה ביום שאחרי? הציבור שהשתתף בסקר נשאל גם על השתלבות האסירים בחברה ועל המעורבות של שב"ס בחיי אסירים משוחררים. מן הסקר עלה כי הנכונות לשלב אסירים משוחררים בקהילה, גדולה יותר במגזר הערבי. רוב הציבור, יהודי וערבי, סבור ששירות בתי הסוהר צריך להמשיך לעקוב אחרי אסירים, גם אחרי שחרורם.

קציני ההסברה, לעומת זאת, מציינים יחס דו-ערכי בקרב המבקרים, בכל הנוגע לאסירים. "יש כאלה שחשים הערכה גדולה לפעילות בתוך הכלא - לשיקום, לתעסוקה, לחינוך, אבל שואלים אותנו: 'אם אסירים מקבלים כל כך הרבה, למה שלא יחזרו לכאן?'", מתארת אילנה מ'צלמון, ושחר מוסיפה: "אני מדגישה תמיד שלא מדובר ב'קיסנה'. אנחנו מטפלים באסירות ובאסירים כחלק מתפיסת עולם, מתוך ידיעה שיום אחד הם ישתחררו ויצטרכו להשתלב בחברה".

"הם באו לביקור בכלא 'אוהלי קידר', והפגשנו אותם עם אסיר עולם. הוא ישב וסיפר להם מה הוא מבין היום, שלא הבין כשהיה בגילם. המפגש השפיע על הנערים האלה בצורה בלתי רגילה. זה חלק מהיכולת שלנו להשפיע ולשנות מעבר לעבודה השוטפת"

חמש לא בית מלון

קציני ההסברה, הבאים במגע עם המבקרים בסיוורם בתי הכלא, מדווחים על תגובות דומות בשטח: "המבקרים רואים את כיתות הלימוד, נחשפים לנושא החינוך ומאד מתפעלים, גם מהיקף הפעילויות", מציינת אילנה בוכניק. "אני נוהגת להדגיש בפניהם שדברים אלה לא באים על חשבון הביטחון".

אברהם שגב: "האורחים רואים את מרכזי החינוך, התעסוקה, תנאי המחיה. הם לא יודעים שאנחנו מחויבים לתת לכל אסיר מיטה, מים חמים, אוכל מסודר, שיש עובדים סוציאליים בכל אגף וקנטינה. רבים שואלים: 'למה מגיעים לאסירים תנאים כאלה טובים?'. אני עונה שפעילות טיפולית עוזרת, למשל, במניעת רצידיביזם".

משה יפרח: "לפני תחילת הסיור, אני מספר שבכל תא אצלנו יש טלוויזיה ומיד חש סוג של 'התקוממות' בקרב השומעים: 'מה, נותנים להם טלוויזיות?', 'מה, זה בית מלון?'. אחרי שהם נכנסים פיזית לתאים, כבר אף אחד לא חושב שזה מלון. אני אומר תמיד בצחוק: 'אני רוצה מתנדב שישאר פה ללילה ויספר לקבוצה איך המלון... עדיין לא מצאתי מתנדב כזה'".

כאמור, בפעם הראשונה בדק הסקר את העמדות במגזר הערבי. ייתכן שהעובדה שבקרב המגזר הערבי קיים שיעור לא מבוטל שציין, במסגרת הסקר, שהוא מכיר אישית אסירים, הובילה להבדלים בתוצאות בין יהודים לערבים שהשתתפו בסקר. כך נקבע שקיים הבדל חד-משמעי בתפיסת תפקיד שב"ס בין יהודים לערבים. בעוד שבציבור היהודי חשיבות גדולה יותר לנושא המניעה, כאמור, במגזר הערבי הדגש הוא על נושא השיקום. האמפתיה כלפי הסוהרים, במגזר היהודי, מוקדשת בקרב המגזר הערבי לאסיר. "ההבדל בין המגזרים לא בולט בביקורים",